

MASKY SMRTI

jim butcher

TRIFID

Jim Butcher
Masky smrti

Copyright © Jim Butcher, 2003

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2013

Cover © Chris McGrath, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-625-8

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MASKY SMRTI

Jim Butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Památce Plumiconu a Ershy, padlých hrdinů.

Kapitola první

Některé věci prostě nejdou dohromady. Třeba olej a voda. Pomerančový džus a zubní pasta.

Čarodějové a televize.

Reflektory mi svítily přímo do očí. Bylo mi hrozné horko a jen jsem čekal, kdy stružky potu prorazí tuhým líčidlem, které na mě před chvílí napatlal nějaký vlasatý asistent. Světla na kamekách se rozblíkala, někdo pustil znělku talk-show a publikum začalo tleskat a skandovat: „La-rry, La-rry, La-rry!“

Dveřmi v zadní části studia vstoupil drobný muž v dokonalém obleku. Larry Fowler si to namířil k pódiu, nasadil bělostný porcelánový úsměv a cestou si potřásal rukama s tuctem lidí sedících na krajních sedadlech. Publikum hvízdalo a jásal. To na mě bylo skoro moc. Zavrtěl jsem se v křesle, cítil jsem, jak mi pod bílou košilí a sakem stéká pramínek potu. Napadlo mě, že začnu ječet a vezmu nohy na ramena.

Nemyslete si, že snad trpím trémou nebo něčím takovým. Netrpím. Prostě tam bylo jen příšerné horko. Olízl jsem si rty a zkontroloval nouzové východy. Čistě pro jistotu. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat rychle vypadnout. Kvůli těm světlům a hluku jsem se nedokázal pořádně soustředit a cítil jsem, jak kouzlo, kterým jsem se za-

štítil, zakolísalo. Zavřel jsem na okamžik oči a znovu kouzlo stabilizoval.

V křesle vedle mě seděl zavalitý chlapík před padesátkou. Jeho oblek vypadal mnohem lépe než ten můj. Mortimer Lindquist čekal klidně, zdvořile se usmíval, ale koutkem úst procedil: „Jsi v pořádku?“

„Už jsem byl u několika požárů, a bylo to příjemnější.“

„Tys chtěl tohle setkání, ne já,“ opáčil Mortimer. Zamračil se, když Fowler dlouho nedokázal pustit ruku pohledné mladé ženy. „Kašpar.“

„Potrvá to dlouho?“ zeptal jsem se Mortyho.

Pohlédl na volné křeslo vedle sebe a pak na to vedle mě. „Dva tajemní hosté. Myslím, že to ještě chvílku zabere. Chtějí natočit hodně materiálu, aby pak mohli sestříhat nejlepší kousky.“

Povzdechl jsem si. Byl jsem v Show Larryho Fowlera jen krátce po tom, co jsem začal pracovat jako soukromý detektiv. Byla to chyba a dostal jsem to tehdy pořádně sežrat. „Cos zjistil?“ zeptal jsem se.

Střelil po mně nervózním pohledem. „Nic moc.“

„Vysyp to, Morte.“

Už otevíral ústa, ale pak zahlédl Fowlera, jak křepce vybíhá po schůdcích na pódium. „Teď ne. Počkej na reklamu.“

Larry Fowler dohopsal až k nám, potřásl mi rukou a se stejně přehnaným nadšením provedl totéž i Mortymu. „Vítejte v show,“ řekl do mikrofonu, který držel v ruce, a obrátil se k nejbliž-

ší kameře: „Naše dnešní téma zní ‚Čarodějnictví a magie – šarlatánství, nebo mýtus?‘ O své názory na věc se s námi dnes podělí místní médium a okultní poradce pan Mortimer Lindquist.“

Publikum zdvořile zatleskalo.

„A vedle něho Harry Dresden, jediný profesionální čaroděj v celém Chicagu.“

Spolu s potleskem se ozvalo hihňání a řehot. Nemůžu říct, že by mě to překvapilo. Dneska už lidé v nadpřirozeno nevěří. Nadpřirozené věci nahánějí strach. Je velice uklidňující držet se bezpečného vědomí, že vás nikdo nemůže v tichosti zabít magií, že upíří existují jenom ve filmech a démoni jsou výplodem duševní nedostatečnosti.

Je to naprosto scestná představa, přesto ale velice uklidňující.

Přes veškerou snahu jsem začínal rudnout. Nesnáším, když se mi lidé smějí. K nervozitě se přidala stará zasunutá bolest a já se snažil udržet potlačovací kouzlo.

Jo, řekl jsem kouzlo. Jsem totiž doopravdy čaroděj. Ovládám magii. Měl jsem co dělat s upíry a démony a jinou havětí a mám jizvy, které to dokazují. Potíž je v tom, že technologie a magie se spolu moc nesnášejí. Kolem mě padají počítače, bouchají žárovky, požární hlásiče a alarmy aut bezdůvodně kvílejí. Vyvolal jsem kouzlo, které aspoň dočasně potlačovalo projevy mé magie, abych neodpálil studiové reflektory a kameery nebo nespustil požární poplach.

Už ze své podstaty to byla hodně ošemetná záležitost, kouzlo jsem udržoval jen s obrovským vypětím. Zatím to šlo, ale zahlédl jsem, jak sebou nejbližší kameraman cukl a strhl si sluchátka. Slyšel jsem tenouňké pištění zpětné vazby.

Zavřel jsem oči, pokusil se zapomenout na neklid a nepohodlí a soustředil se na kouzlo. Zpětná vazba přestala.

„Tak tedy,“ pronesl Larry po půl minutě prázdného tlachání. „Morty, vy jste byl už několikrát hostem mé show. Mohl byste říct něco o tom, co děláte?“

Mortimer vykulil oči a řekl: „Vidím mrtvé lidi.“ Publikum se rozesmálo.

„Ale vážně. Většinou vedu seance, Larry. Dělán, co můžu, abych pomohl lidem, kteří ztratili někoho milovaného, nebo těm, kteří se potřebují spojit s někým na věčnosti, aby vyřešili záležitosti, které na zemi zanechali nedořešené. Také nabízím věštecké služby, abych klientům pomohl při rozhodování v nadcházejících záležitostech a pokusil se je varovat před možným nebezpečím.“

„Jistě,“ opáčil Larry. „Mohl byste nám to předvést?“

Mortimer zavřel oči, přitiskl si prsty pravé ruky na kořen nosu a dutým hlasem pronesl: „Duchové mi říkají... že brzy přijdou další dva hosté.“

Publikum se rozesmálo a Mortimer mu s uvolněným úsměvem pokývl. Věděl, jak na ně.

Larry se na Mortimera shovívavě usmál. „A proč jste tady dnes?“

„Chci se pokusit zvýšit všeobecné povědomí o hájemství okultismu a paranormálních jevů. Téměř osmdesát procent dotázaných dospělých Američanů prohlásilo, že věří v existenci duší mrtvých, v duchy. Chci jen lidem pomoci pochopit, že opravdu existují a že je mnoho lidí, kteří se s nimi setkali za podivných a nevysvětlitelných okolností.“

„Děkuji, Morty. A Harry... můžu vám tak říkat?“

„Jasně. Poslužte si.“

Larry se zakřenil ještě o něco víc. „Můžete nám říct něco málo o své práci?“

„Jsem čaroděj. Hledám ztracené předměty, vyšetřuji paranormální jevy a pomáhám lidem, kteří si nevědí rady, když jejich schopnosti náhle překročí běžnou míru.“

„Je pravda, že někdy radíte Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie?“

„Příležitostně,“ opáčil jsem. Oddělení zvláštního vyšetřování jsem se chtěl pokud možno vyhnout. Chicagská policie rozhodně nestála o reklamu v Show Larryho Fowlera. „Mnoho policejních sborů po celé zemi využívá podobné externisty, když ostatní metody selžou.“

„A proč jste tu dnes?“

„Protože jsem na dně a váš produkční platí dvakrát tolik, než je můj obvyklý honorář.“

Publikum se tentokrát docela srdečně rozesmálo. Fowlerovi se za brýlemi netrpělivě zablesklo v očích a místo úsměvu zaskřípal zuby. „Ne, Harry, opravdu. Proč jste tady?“

„Ze stejných důvodů, proč je tady Mort... tedy Morty.“ To byla pravda. Byl jsem tady, abych se sešel s Mortem a dostal z něho nějaké informace. On tu byl kvůli mně, protože odmítal sejít se se mnou na ulici. Nepatřím mezi lidi, v jejichž společnosti je přehnaně bezpečno.

„A tvrdíte, že ovládáte magii,“ pokračoval Larry.

„Jo.“

„Můžete nám to předvést?“

„Mohl bych, Larry, ale jsem přesvědčen, že by to nebylo rozumné.“

Larry přikývl a věnoval diváctvu vědoucí pohled. „Proč myslíte?“

„Protože by vám to zničilo vybavení studia.“

„No jistě,“ opáčil Larry a mrknul do obecenstva.

„A to bychom určitě nechtěli, že?“

Znovu se ozval smích a občasný pískot. Hlavou se mi mihly scény z Carrie a Firestarteru, ale ovládl jsem se a utužil zadržovací kouzlo. Mistr v sebeovládání, to jsem já. Ale opět jsem se toužebně zadíval na nouzový východ vedle pódia.

Larry pokračoval a vyptával se na křišťálové koule, mimosmyslové vnímání a tarotové karty. Většinu hovoru obstaral Mort. Já se občas připojil jednoslabičnou poznámkou.

Když to trvalo několik minut, řekl Larry: „Následuje krátká přestávka.“ Asistenti zvedli nápisy POTLESK a kamery se zaměřily na hvízdající a hulákající publikum.

Larry si mě otráveně změřil a zamířil z pódia. Cestou odchytil maskérku a začal na ni štěkat

kvůli svému účesu. Naklonil jsem se k Mortymu. „Tak dobře, na cos přišel?“

Obloustlý duchař potřásl hlavou. „Nemám nic konkrétního. Stále ještě nejsem úplně ve formě, co se týká kontaktů s mrtvými.“

„Přesto máš v téhle oblasti mnohem víc styků než já. Moje zdroje nemají přehled o tom, kdo v poslední době zemřel, takže беру, co je. Je aspoň naživu?“

Přikývl. „Žije. To je všechno, co vím. Je v Peru.“

„V Peru?“ Byla to obrovská úleva, slyšet, že není mrtvá, ale co u všech čertů dělá Susan v Peru? „To je přece teritorium Rudého dvora.“

„Některých členů,“ souhlasil Mort. „Ale většina z nich sídlí v Brazílii a Yucatánu. Snažil jsem se zjistit, kde přesně je, ale zablokovali mě.“

„Kdo?“

Mort pokrčil rameny. „To nedovedu říct. Promiň.“

Potřásl jsem hlavou. „To je v pořádku. Díky, Morte.“

Opřel jsem se v křesle a přemítal o tom, co jsem se právě dozvěděl.

Susan Rodriguezová byla reportérkou místního bulvárního plátku *Midwestern Arcane*. Začala se o mě zajímat v době, kdy jsem si otevřel praxi a neúnavně mě naháněla, aby se dozvěděla víc o tvorech, kteří se potulují za nocí. Vznikl z toho vztah a na našem prvním rande skončila nahá na zemi v bouři, zatímco blesk rozpékal žabího démona na mazlavé kousky. Od té doby párkrát vy-

užila setkání s bytostmi z mých případů k napsání úspěšných novinových článků.

Před několika lety mě přes všechna má varování doprovázela do hnízda upírů, kde se strhla obrovská mela. Zmocnila se jí jedna ze šlechtičen Rudého dvora upírů a začala s její proměnou ze smrtelníka na upíra. Byla to pomsta za to, co jsem kdysi provedl. Dotyčná urozená upírka byla přesvědčená, že je díky příslušnosti k Rudému dvoru nedotknutelná, neboť se neodvážím znepřátelit si celý Dvůr. Řekla mi, že pokud se pokusím získat Susan zpět, bude to počátek celosvětové války mezi Bílou radou čarodějů a Rudým dvorem upírů.

A právě to jsem udělal.

Upíři mi neodpustili, že jsem jim Susan vyrval, možná proto, že při tom mnozí z nich, včetně oné urozené upírky, shořeli na popel. Proto se Mort se mnou nechtěl ukazovat. Nebyl do války nijak zapletený a chtěl, aby to tak i zůstalo.

Každopádně Susan neprodělala celou transformaci, upíři ji ale infikovali svou žízní po krvi. Jestli se jí někdy poddá, bude patřit Rudému dvoru. Požádal jsem ji, aby si mě vzala, a slíbil jsem, že najdu způsob, jak jí plně navrátit lidství. Odmítla mě a odešla z města. Zřejmě si to chtěla vyřešit po svém. Stále se snažím najít způsob, jak ji zbavit jejího neštěstí, ale od chvíle, kdy odešla, jsem od ní dostal jen dva nebo tři pohledy.

Před dvěma týdny mi volala její šéfredaktorka. Prý se Susan zpozdila s články, které dál posílala

do Arcane, a jestli tedy nevím, jak by se s ní mohla spojit. Nevěděl jsem to, ale začal jsem pátrat. Hodil jsem sebou a šel za Mortem Lindquistem, abych zjistil, jestli jeho kontakty v duchovním světě nebudou lepší než ty moje.

Moc jsem se toho nedozvěděl, ale aspoň je naživu. Napětí v zádech svalch maličko polevilo.

Jen jsem vzhlédl, uviděl jsem, jak se Larry za zvuku znělky vrací na pódium. Jakmile promluvil, v reproduktorech to zaskřípalo a zahvízdalo a já si uvědomil, že jsem zase polevil v soustředění. Potlačovací kouzlo bylo mnohem obtížnější, než jsem zprvu myslel, a s každou minutou bylo náročnější udržet je. Soustředil jsem se a reproduktory se uklidnily. Jen v nich občas luplo.

„Vítejte zpátky v naší show,“ řekl Larry do kamery. „Dnes budeme hovořit s lidmi, jejichž denním chlebem jsou nadpřirozené jevy a kteří se podělí o své názory a zkušenosti s diváky zde ve studiu i doma u obrazovek. Abychom se mohli hlouběji ponořit do tématu, požádal jsem dnes o účast také experty s opačným pohledem na věc. Tady jsou.“

Obecenstvo začalo tleskat a z protilehlých stran pódia přicházeli dva muži.

První se posadil do křesla vedle Mortyho. Byl vcelku vysoký, hubený a opálenou pokožku měl vysušenou od slunce. Mohlo mu být mezi čtyřiceti a šedesáti lety. Šedivějící vlasy měl krátce zastřížené a zpod černého obleku vykukoval bílý kolárek. Na krku měl zavěšený růženec a kruci-

fix. Usmál se, pokývl mně a Mortovi a potřásl si rukou s Larrym.

„Dovolte, abych vám představil otce Vincenta,“ řekl Larry, „který k nám dorazil až z Vatikánu. Je to významný katolický učenec a badatel na poli čarodějnictví a magie. Zabývá se jejich výzkumem jak z historického, tak psychologického hlediska. Vítejte v naší show, otče.“

Vincent měl trochu hrubší hlas, ale jeho angličtina s kultivovaným přízvukem naznačovala drahé vzdělání. „Děkuji, Larry. Jsem velice rád, že mohu být mezi vámi.“

Z otce Vincenta na druhého muže, který si sedl do křesla vedle mě, jsem se podíval v okamžiku, když Larry říkal: „A nyní prosím přivítejte doktora Paola Ortegu z Brazílské univerzity v Rio de Janeiro, světoznámého vědce a skeptika.“

Larry ještě pokračoval, ale já ho už neslyšel. Jen jsem zíral na muže vedle sebe a docházelo mi, kdo to je. Byl průměrně vysoký, vcelku urostlý, měl široká ramena i hrudník. Měl tmavou pokožku, pečlivě učesané černé vlasy a na sobě elegantní, vkusný šedostříbřitý oblek.

Byl to vévoda Rudého dvora, věkovitý a smrtící upír. Usmíval se na mě, stačilo natáhnout ruku, abych se ho dotkl. Srdce mi v tu chvíli přečerpalo tolik krve, kolik běžně zvládá za celý rok, a pod kůží se mi rozeběhly armády mravenců.

Emoce obsahují energii. Jsou hnací silou většiny mých kouzel. Sevřel mě strach a odpor potlačovacího kouzla se zdvojnásobil. Zablesklo se

a z nejbližší kamery se vyvalil oblak dýmu. Kameraman uskočil a strhl si sluchátka s kletbou, která by se z denního vysílání musela vypípnout. Z kamery už stoupal souvislý sloup dýmu, studiem se šířil zápach spálené gumy a v odposleších hvízdala zpětná vazba.

„No vida,“ řekl Ortega šeptem. „Rád vás zase vidím, pane Dresdene.“

Ztěžka jsem polkl a začal šátrat v kapse, kde jsem měl pár čarodějných drobností pro sebeobranu. Ortega mě vzal za ruku. Nezdálo se, že by musel vynaložit nějakou námahu, ale sevřel mi zápěstí tak silně, že mi bolest vystřelovala do lokte a do ramene. Rozhlédl jsem se, ale pozornost všech se upírala k dýmající kameře.

„Uklidněte se,“ řekl Ortega se silným, zřejmě latinskoamerickým přízvukem. „Nechci vás zabít v přímém přenosu, čaroději. Jsem tu, abych si s vámi promluvil.“

„Pusťte mě,“ hlesl jsem roztřeseně. Zatracená tréma.

Povolil sevření a já jsem si přitáhl ruku k tělu. Technici odvezli kameru dozadu a týpek se sluchátky, který vypadal jako režisér, dal rukou pokyn, že se má jet dál. Larry mu pokývl a otočil se k Ortegovi.

„Omlouvám se za tu nepříjemnost. Tuhle část vystřihneme.“

„Nic se neděje,“ ujistil ho Ortega.

„Vítejte v naší show, doktore Ortego,“ pokračoval Larry po kratičké odmlce. „Máte pověst jed-

noho z nejlepších analytiků nadpřirozených jevů na světě. Prokázal jste, že široké spektrum takzvaných nadpřirozených jevů jsou ve skutečnosti šikovné podvody. Můžete nám o tom něco povědět?”

„Jistě. Zkoumám tyto úkazy a události už několik let a dosud jsem nenarazil na nic, co by se nedalo přijatelně vysvětlit. Například údajné tajemné kruhy v obilí nebyly ve skutečnosti ničím jiným než oblíbenou kratochvílí několika britských farmářů. Další tajemné úkazy jsou zajisté neobvyklé, ale rozhodně ne nadpřirozené. Dokonce i zde v Chicagu se v jednom parku stovky lidí staly svědky, jak z nebe padaly ropuchy. A nakonec se ukázalo, že je odkudsi přinesla vrtošivá větrná smršť.“

Larry vážně přikývl. „Takže vy na tyto jevy nevěříte.“

Ortega se na Larryho shovívavě usmál. „Jak rád bych se nechal přesvědčit, že takové věci existují, Larry. Ve světě je tak málo magického. Ale obávám se, že přestože zřejmě každý z nás by rád alespoň trochu věřil v bájně bytosti a tajemné síly, je podstatou celého problému obyčejná a primitivní pověřivost.“

„Takže podle vašeho názoru jsou ti, kteří se zabývají nadpřirozenem...“

„Podvodníci,“ řekl Ortega s naprostou sebejistotou. „Tím se samozřejmě nechci nijak dotknout vašich hostů. Pokud budeme předpokládat, že všechna ta takzvaná média nejsou obětí sebeklamu, musíme nezbytně dojít k závěru, že jsou to

jen šikovní herci, kteří si osvojili základy lidské psychologie a umějí je využívat. Důvěřivce pak snadno přesvědčí, že se dokáží spojit s mrtvými, nebo jsou dokonce sami nadpřirozenými bytostmi. Myslím, že s trochou úsilí a za příhodných podmínek bych i já dokázal všechny přítomné přesvědčit, že jsem upír.“

Lidé se znovu rozesmáli. Zamračil jsem se na Ortegu a můj vztek zvyšoval odpor potlačovacího kouzla. Vzduch kolem mě se začal zahřívat.

Další kameraman vyjekl a strhl si kvílející sluchátka. Jeho kamera se začala zvolna otáčet na stativu a omotávala kolem kovové konstrukce kabely, které z ní visely.

Zhasla světla upozorňující, že vysílání probíhá. Larry doběhl na okraj pódia a začal řvát na nešťastného kameramana. Ze strany přišel omluvně se tvářící režisér a Larry se obrátil na něho. Režisér snášel jeho spílání s boží trpělivostí a pak zběžně prohlédl kameru. Něco zamumlal do mikrofonu na sluchátkách a spolu s otřeseným kameramanem táhli poškozenou kameru pryč.

Larry netrpělivě zkřížil paže na prsou a obrátil se ke svým hostům. „Omlouvám se. Za pár minut přivezou náhradní kameru. Hned to bude.“

„Nic se neděje, Larry,“ ujistil ho Ortega. „Můžeme si chvíli prostě jen tak povídat.“

Larry se na mě zadíval. „Je vám dobře, pane Dresdene? Jste nějaký bledý. Nechcete trochu vody? Nebo něco jiného?“

„Já bych si určitě dal,“ poznamenal Ortega s pohledem upřeným na mě.

„Řeknu, aby něco přinesli,“ opáčil Larry a zamířil za scénu k maskérce.

Mort tiše hovořil s otcem Vincentem a ukazoval mi záda. Opatrně jsem se otočil zpět k Ortegovovi a snažil se potlačit strach a vztek. Obvykle bývá docela užitečné, když jsem strachy bez sebe. Magie prýští z emocí a hrůza je dobrá hnací síla, ale tohle nebyla vhodná příležitost k vyvolání vichru nebo plamenů. Bylo tu příliš mnoho lidí a snadno bych mohl někomu ublížit, nebo ho i zabít.

Kromě toho měl Ortega pravdu. Místo vhodné pro boj vypadá jinak. Když se ukázal tady, chtěl si opravdu jen promluvit. V opačném případě by se do mě jednoduše pustil v podzemních garážích.

„Tak dobře. Co mi chcete?“

Trochu se ke mně naklonil, aby nemusel zvyšovat hlas. Měl jsem co dělat, abych se neodtáhl. „Přicestoval jsem do Chicaga, abych vás zabil, pane Dresdene. Ale byl bych rád, kdybyste si nejdříve vyslechl jistou nabídku.“

„Měl byste trochu zapracovat na úvodu,“ řekl jsem. „Četl jsem jednu knihu o vyjednávání. Klidně vám ji půjčím.“

Kysele se pousmál. „Válka, Dresdene. Válka mezi vašim a mým lidem je příliš nákladná pro obě strany.“

„Obecně vzato je válka hodně hloupé řešení,“ opáčil jsem. „Já ji nechtěl.“

„Ale začal jste ji. Kvůli zásadám.“

„Kvůli lidskému životu.“

„A kolik byste jich zachránil, kdybyste ji ukončil?“ zeptal se Ortega. „Nepřináší utrpení jenom čarodějům. Protože se musíme zabývat válkou, nezbyvá nám dost sil k ovládnutí divočejších elementů našeho vlastního Dvora. Nelíbí se nám bezhlavé zabíjení, ale členové Dvora, kteří jsou ranění nebo bez vůdců, často zabíjejí, i když nemusejí. Ukončením války by se zachránily stovky, možná tisíce životů.“

„Toho by se dosáhlo také vybitím všech upírů na planetě.“

Ortega se usmál a ukázal zuby. Jen obyčejné zuby, žádné dlouhé tesáky. Upíří Rudého dvora vypadají naprosto lidsky, dokud se nepromění v přízraky z nejhorších nočních můr. „Jde o to, Dresdene, že tahle válka je nežádoucí a nikdo z ní nemá prospěch. Pro můj lid jste toho symbolem, představujete jádro sporu mezi námi a vaší Bílou radou. Jakmile budete mrtev, Rada přijme nabídku k míru stejně jako Dvůr.“

„Chcete tedy po mně, abych si lehl a umřel? To není žádná extra nabídka. Tu knížku byste si měl vážně přečíst.“

„Postavte se mi v boji muže proti muži, Dresdene. To je moje nabídka.“

„Proč bych to měl k čertu dělat?“ Nemyslel jsem to jako výsměch.

Z jeho očí se nedalo nic vyčíst. „Protože když to uděláte, bude to znamenat, že bojovníci, které jsem přivedl do města, nebudou muset zaútočit

na vaše přátele a spojence. Že smrtelní vrazi, které jsme najali, neobdrží příkaz k zabití všech vašich zákazníků za posledních pět let. Jejich jména vám asi ani nemusím vypočítávat.“

Strach a vztek už pomalu ustoupily, ale teď se vrátily s plnou silou. „To je naprosto zbytečné. Jste ve válce jenom se mnou, tak bojujte jenom se mnou.“

„S radostí. Taková taktika se mi také nelíbí. Postavte se mi podle soubojových pravidel Úmluv.“

„A co se stane, když vás zabiju?“ zeptal jsem se ho. Nevěděl jsem, jestli ho vůbec mohu zabít, ale nebyl žádný důvod dávat mu najevo, že si tím nejsem jistý. „Přijde další praštný rudý vévoda s tím samým?“

„Když mě porazíte, bude Dvůr souhlasit, aby se toto město stalo neutrálním územím. Všichni v něm, včetně vás, vašich přátel a spojenců, budou bezpečni před jakoukoli hrozbou a útokem, dokud budou za jeho hranicemi.“

Chvíli jsem si ho měřil. „Čisté Chicago, co?“

Zmateně nakrčil obočí.

„To nic.“ Zadíval jsem se stranou a olízl jsem si pot z horního rtu. Přišel asistent a podal Ortegoví a mně lahve s minerálkou. Napil jsem se. Pod tlakem kouzla mi běžaly mžítka před očima.

„Je hloupost se mnou bojovat,“ řekl jsem. „Když mě zabijete, padne na vás moje smrtelná kletba.“

Pokrčil rameny. „Nejsem tak důležitý jako cestivost Dvora. Risknu to.“

Zatraceně. Nejhorší na světě jsou horliví, čestní, odvážní blázni, co se musejí za něco obětovat. Zkusil jsem ještě jeden úhybný manévr. „Potřeboval bych to mít písemně. Rada taky bude chtít kopii. Chci, aby to bylo právně čisté, podle Úmluv.“

„A v tom případě budete souhlasit s duelem?“

Zhluboka jsem se nadechl. Nejméně ze všeho jsem chtěl postavit se dalšímu nadpřirozenému ohavovi. Upíři mě děsí. Jsou silní, děsně rychlí a mají mimořádný faktor odpornosti. Jejich sliny jsou návyková droga a já jim byl vystaven dostatečně dlouho, aby mnou občas proběhlo toužebné rozechvění, když mě napadlo, jaké by to asi bylo, kdybych si ještě šlehnul.

Poslední dobou po setmění prakticky nevycházím ven. Hlavně proto, abych nenarazil na žádné upíry. Duel by znamenal čestný boj a já čestné boje nesnáším. Podle slov vražedné královny víl je velmi snadné takové boje prohrát.

Kdybych nepřijal Ortegovu nabídku, bojoval bych s ním samozřejmě tak jako tak, patrně v čase a na místě, které by sám vybral. Měl jsem pocit, že Ortega nebude stavět na odiv obvyklou aroganci a přemrštěnou sebejistotu. Poznal jsem na něm, že pokud přestanu dýchat, bude mu jedno, jak se to stalo. A nejenom to. Byl jsem si jistý, že jestliže nedostane mě, půjde po lidech, na kterých mi záleží.

Inu, pojďme dál. Byla to otřepaná lotrovina nejhlubšího zrna.

A nepiratelně velmi účinná páka.

Rád bych řekl, že jsem opatrně vážil všechny okolnosti a chladně si zdůvodňoval postup, jímž jsem dospěl k racionálnímu rozhodnutí přijmout pravděpodobné riziko. Ale tak to nebylo. Pravda je, že jsem si představil Ortegu a spol., jak ubližují lidem, na nichž mi záleží, a najednou ve mně bylo dost vzteku, abych se do něho na místě pustil. Potlačovací kouzlo začalo pukat a já je přestal dál udržovat. Kouzlo se rozsypalo a nahromaděná divoká síla se tiše a neviditelně vřítla do studia.

V reproduktorech na pódiu zapraskala statická elektřina a vzápětí s hlasitým zavytím zmlkly úplně. Reflektory nad námi oslnivě bleskly a na hlavy se nám snesla sprška jisker. Jedna ze dvou přeživších kamer vybuchla a začaly z ní šlehat modré plameny. Ze zásuvek ve stěnách sršely oranžové a zelené jiskry. Larry Fowler zařval, vyskočil do vzduchu, začal se plácet přes opasek a vzápětí mrštil na zem kouřícím mobilem. Světla zhasla a lidé začali v panice ječet.

Ortega vypadal ve světle padajících jisker pochmurně a svým způsobem dychtivě. Obličejem mu tančily stíny a oči měl obrovské a temné.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Dejte mi to písemně, a jsme dohodnuti.“

Začala blikat nouzová světla, rozhoukaly se požární sirény a lidé se jeden přes druhého hrnuli k nouzovým východům. Ortega vycenil zuby, usmál se a odplul do zákulisí.

Vstal jsem. Trochu jsem se klepal. Ze stropu se zřejmě něco utrhlo a kousek toho praštil Morta do

hlavy. Z malé tržné rány na hlavě mu vytékala krev, a když se snažil vstát, povážlivě se zapotácel. Pomohl jsem mu a otec Vincent ho podepřel z druhé strany. Pak jsme ho odtáhli k nouzovému východu.

Dostali jsme Morta dolů ze schodů a ven z budovy. Tam už s blikajícími majáky stála auta chicagské policie a do ulice vjížděli hasiči a několik záchronek. Posadili jsme Morta ke skupince lidí s drobnějšími poraněními a stáhli jsme se o pár kroků zpátky. Zdravotníci začali prohlížet raněné, my to sledovali a popadali dech.

„Pane Dresdene,“ řekl otec Vincent, „musím se vám vlastně k něčemu přiznat.“

„Uf,“ hekl jsem. „Nemyslete, že mi unikla ta ironie, padre.“

Vincent se trpce pousmál. Skoro jsem se divil, že mu ta jeho vysušená kůže nepopraská. „Nepřijel jsem do Chicaga jenom proto, abych se účastnil show.“

„Ne?“ opáčil jsem.

„Ne. Ve skutečně jsem tady...“

„Protože se mnou chcete mluvit,“ přerušil jsem ho.

Povytáhl obočí. „Jak to víte?“

Povzdechl jsem si a vyndal z kapsy klíčky od auta. „Jste dnes už přinejmenším desátý.“

Kapitola druhá

Zamířil jsem ke svému autu a pokynul otci Vincentovi, aby mě následoval. Šel jsem tak rychle, aby se musel trochu snažit. „Snad pochopíte, že musím trvat na přísné důvěrnosti, pokud se vám svěřím s detaily svého problému.“

Zamračil jsem se na něho. „Myslíte si, že jsem v nejlepším případě cvok, nebo šarlatán v tom nejhorším. Tak proč vlastně chcete, abych vzal váš případ?“

Ne že bych ho chtěl odmítnout. Chtěl jsem ten případ vzít. Nebo přesněji, chtěl jsem jeho peníze. Nebyl jsem sice v tak špatné finanční situaci jako před rokem, jenže to znamenalo jen to, že jsem věřitele odháněl jenom baseballovou pálkou, a ne bodcem na dobytek.

„Bylo mi řečeno, že jste nejlepší soukromý detektiv ve městě, který se tím zabývá,“ řekl Vincent.

Tázavě jsem povytáhl obočí. „Děje se vám něco nadpřirozeného?“

Obrátil oči v sloup. „Ne, pochopitelně ne. Ne jsem naivní, pane Dresdene. Ale bylo mi řečeno, že o okultní komunitě toho víte mnohem víc než kterýkoli soukromý detektiv ve městě.“

„Aha.“

Minutku jsem se nad tím zamyslel a dospěl jsem k závěru, že je to asi pravda. Okultní komu-

nita, kterou měl na mysli, byli zřejmě ti moderní okultisté, čtoucí z křišťálové koule, tarotu a z dlaně. Takových je plné každé větší město. Většina z nich je neškodná a mnozí mají aspoň nepatrné magické schopnosti. Přihodte k tomu umělce feng-šuej, štědře okořeňte různými odnožemi wiccanismu, přimíchejte několik skromně talentovaných praktiků, kteří směšují víru se svou magií, pár vyznavačů voodoo, přidejte pár santeriánů, lehce zasypte satanisty, všechno navrch ozdobte spoustou mládeže, co na sebe věší maximum černé barvy, a máte to, čemu většina lidí říká „okultní komunita“.

I tam můžete samozřejmě občas najít skrytého čaroděje, nekromancera, monstrum nebo démona. Opravdové hráče, odporné, kteří se mezi ostatními baví stejně jako desetileté děcko v lunaparku. Můj vnitřní systém včasné výstrahy spustil sirénu.

„Kdo mě doporučil, padre?“

„Ach, jeden místní kněz,“ odvětil Vincent. Vynadal z kapsy poznámkový sešitek, otevřel jej a četl: „Otec Forthill od Panny Marie Andělské.“

Zamrkal jsem. S otcem Forthillem jsme se příliš neshodovali v otázkách víry, ale byl to dobrý chlapík. Snad trochu prudérní, ale měl jsem ho rád a v minulosti mi prokázal pár laskavostí, takže jsem byl jeho dlužníkem. „To jste měl říct rovnou.“

„Takže ten případ vezmete?“ zeptal se cestou do garáží.

„Nejdřív musím znát podrobnosti, ale pokud Forthill myslí, že můžu pomoci, vezmu to.“ Rychle jsem raději dodal: „Za svůj běžný honorář.“

„Pochopitelně,“ opáčil otec Vincent a pohrával si s krucifixem na krku. „Smím počítat s tím, že mě nebudete zatěžovat kouzelnickými žvásty?“

„Čarodějnickými,“ opáčil jsem.

„Je v tom rozdíl?“

„Kouzelníci se zabývají iluzemi. Čarodějové provozují skutečnou magii.“

Povzdechl si. „Nepotřebuji baviče, pane Dresdene. Jenom detektiva.“

„A já nepotřebuji, abyste mi věřil, padre. Jenom mi zaplaťte. Budeme spolu vycházet.“

„Aha,“ opáčil a věnoval mi nejistý pohled.

Došli jsme k mému vozu, starému otlučenému volkswagenu, kterému říkám Modrý brouk. Má cosi, co by se dalo pojmenovat osobitost či charisma, ale já tomu říkám každý pes jiná ves. Původně snad býval modrý, ale teď byl částečně zelený a bílý a namísto původních stříbrných znaků VW, které během času doznaly újmy, byly naroubovány červené. Víko kufru bylo upevněné vázácím drátem, aby se neotvíralo při každém zhoupnutí, a přední nárazník se pokroutil už během minulého léta, kdy jsem se pokoušel o likvidaci netvorů automobilovým taranem. Jestli bude Vincent dobře platit, mohl bych tohle všechno nechat opravit.

Otec Vincent vytřeštil na Brouka oči. „Co se vám stalo?“

„Narazil jsem do stromů.“

„Vy jste vjel autem do stromu?“

„Ne. Do stromů. Množné číslo. A pak do kontejneru na odpad.“ Se sebevědomým pohledem jsem dodal: „Byly to malé stromy.“

Jeho nejistý pohled už hraničil s děsem. „Aha.“

Odemkl jsem. Ne že bych se bál, že mi někdo auto ukradne. Kdysi mi jeden zloděj aut nabízel, že mi za hubičku sežene něco lepšího. „Předpokládám, že podrobnosti mi chcete říct někde, kde bude víc soukromí.“

Otec Vincent přikývl. „Ano, samozřejmě. Kdybyste mě vzal do hotelu, mám tam nějaké fotografie a...“

Zaslechl jsem šoupání podrážek na betonu a vzhlédl jsem právě včas, abych koutkem uviděl střelce, který se zvedal mezi zaparkovanými vozy o jednu řadu dál. Hlaveň se v tlumeném světle matně leskla. Skočil jsem přes kufr Brouka, pryč od něho. Vrazil jsem do otce Vincenta, ten překvapeně vyjekl a oba jsme se svalili na zem. Chlap vystřelil.

Prásknutí nerozčíslo vzduch, i když tohle výstřely obvykle dělávají. Jsou sakra hlasitější než cokoli, na co člověk běžně narazí. Tahle pistole nezaburácela, neštěkla, dokonce ani nepráskla. Byl to jen takový hlasitý zvuk. Jako když někdo bouchne o stůl slovníkem v nezkráceném vydání. Ten střelec používal tlumič.

Jedna kulka se odrazila od kufru Brouka a zanechala v něm pořádně hlubokou rýhu. Druhá mi hvízdla kolem hlavy, když jsem se pral s otcem

Vincentem, a třetí roztrhla přední sklo hogofogo sportáku, který parkoval vedle mě.

„Co se děje?“ zablekotal otec Vincent.

„Mlčte,“ zavrčel jsem. Střelec se pohyboval, jeho podrážky skřípaly na betonu. Plížil se kolem mého auta. Sálh jsem za světlomet Brouka a nahmatal vázací drát, který držel víko kufru. V mžiku jsem jej rozmotal, kufr se pootevřel a já natáhl ruku dovnitř.

Vzhlédl jsem v okamžiku, kdy středně vysoký muž, krátce po třicítce, v černém saku a kalhotách, zdvihl ruku s malou pistolí s obrovským, podomácku vyrobeným tlumičem. Vystřelil, ale nedal si práci s mířením. Byl ode mě asi pět metrů, přesto minul.

Vytáhl jsem z kufru brokovnici, odjistil ji a zároveň napumpoval do komory náboj. Střelec vyvalil oči a dal se na útěk. Při tom vystřelil a rozbil jeden světlomet Brouka. Prchal, ale pořad střílel.

Zapadl jsem za auto, hlavu jsem držel co nejniž a počítal výstřely. Po jedenáctém nebo dvanáctém střelba přestala. Vstal jsem, brokovnici u ramene, a sledoval jsem garáže přes hlaveň. Střelec skočil za betonový sloup a bral nohy na ramena.

„Sakra,“ sykl jsem. „Nastupte si.“

„Ale...“ zablekotal otec Vincent.

„Do auta!“ zařval jsem na něho. Vyskočil jsem, znovu jsem zakroutil vázací drát a vlezl do auta. Vincent se posadil vedle mě a já mu vrazil brokovnici do ruky. „Držte to.“

Vykulil oči, nevěděl, jak má brokovnici chytit, a já rozeřval motor Brouka. No dobře. Nebyl to vysloveně řev. Volkswagen brouk neřve. Ale tak nějak rachotí. Rozjel jsem se dřív, než kněz zabouchl dvířka.

Hnal jsem si to po rampách a zatáčkami k výjezdu z garáží.

„Co to děláte?“

„Je to střelec syndikátu Outfit. Určitě si hlídají výjezd.“

S kvílením jsme se prohnali kolem posledního nároží před výjezdem. Někdo nesrozumitelně ječel a z vozu zaparkovaného na protější straně ulice právě vystupovali dva vazouni nepřívětivých tváří. Jeden si nesl brokovnici, druhý držel v ruce masivní poloautomat, snad Desert Eagle.

Toho s brokovnicí jsem neznal, ale ranař číslo tři byl hromotluk se zrzavými vlasy, chyběl mu krk a na sobě měl laciný oblek. Byl to Cujo Hendricks, pravá ruka vládce chicagského zločinu Gentlemana Johnnyho Marconeho.

Musel jsem vjet na chodník, abych se vyhnul závoře, a přejel jsem při tom několik okrasných keřů. Přeskočil jsem obrubník, vlétl na ulici, stočil volant doprava a přišlápl plyn k podlaze.

Rychle jsem se ohlédl a v nouzovém východu jsem uviděl stát prvního střelce. Mířil na nás tou svojí pistolí s tlumičem. Několik posledních výstřelů jsem zaslechl, protože mu přestal pracovat tlumič. Nikoho z nás netrefil, ale po jednom zásahu se dovnitř vysypalo zadní okno. Polkl jsem, na

první odbočce jsem zahrnul na červenou a málem jsem se srazil se stěhovákem. Stále jsem držel plyn na podlaze.

O několik bloků dál mi už srdce bušilo klidněji a já dokázal přemýšlet. Zpomalil jsem přibližně na povolenou rychlost a děkoval své šťastné hvězdě, že se potlačovací kouzlo rozpadlo ve studiu, a ne v autě. Stáhl jsem okénko. Na vteřinku jsem vystrčil hlavu, abych se podíval, jestli nás nesleduje Hendricks se svými pistolníky. Nikoho jsem neviděl.

Vtáhl jsem hlavu dovnitř a zjistil jsem, že se mi ústí hlavně brokovnice opírá o bradu. Zelený otec Vincent si něco mumlal italsky.

„Hele!“ vyhrkl jsem a odstrčil hlaveň. „Opatrně s tím. Chcete mě zabít?“ Natáhl jsem se po pojistce a zaklapl ji. „Položte to. Uvidí to policajt, a bude malér.“

Otec Vincent naprázdno polkl a snažil se sklonit brokovnici pod palubní desku. „Tu pušku máte ilegálně?“

„Ilegální je tak silné slovo,“ zamumlal jsem.

„Proboha,“ hlesl otec Vincent. „Ti muži se vás pokusili zabít.“

„To zabijáci Outfitu obvykle dělají,“ souhlasil jsem.

„Jak jste poznal, co jsou zač?“

„Ten první měl pistoli s tlumičem. Měl dobrý tlumič z kovu a skla, ne obyčejnou plastovou láhev.“ Znovu jsem se podíval z okna. „Používal malorážku a snažil se střílet hodně zblízka.“

„A to je důležité?“

Zdálo se, že vzduch je čistý. Ruce se mi třáslly a cítil jsem mírnou slabost. „To znamená, že používal lehkou municí. Podzvukovou. Pokud kulka prorazí zvukovou bariéru, popírá trochu smysl tlumiče. Když uviděl, že jsem ozbrojený, utekl. Kryl se při tom a běžel pro pomoc. Je to profík.“

„Proboha,“ vzdychl otec Vincent podruhé. Byl trochu bledý.

„Navíc jsem poznal jednoho z těch u výjezdu.“

„Tam někdo byl?“

„Jo. Pár Marconeho nájemných vrahů.“ Ohlédl jsem se vysypaným oknem a povzdechl si. „Sakra. Tak kam jedeme?“

Otec Vincent mi zastřeným hlasem udal směr a já se soustředil na řízení. Snažil jsem se nemyslet na svírání žaludku a chvění rukou. Nesnáším nijak zvlášť dobře, když na mě někdo střílí.

Hendricks. Proč na mě k čertu Marcone poslal své gorily? Marcone byl vládcem bědných ulic Second City, ale většinou se takovému druhu násilí vyhýbal. Podle něho to kazí obchod. Až dosud jsem měl za to, že já a Marcone máme dohodu, nebo aspoň úmluvu, že si nepolezeme do cesty. Tak co ho vedlo k takovému kroku?

Možná jsem sám někde překročil hranici a ani jsem o tom neměl tušení.

Pohlédl jsem na roztřeseného otce Vincenta.

Ještě mi neřekl, co chce, ale ať to bylo cokoli, muselo to být dost důležité, když kvůli tomu jeden z hodnostářů Vatikánu tajně vážil cestu až do

Chicaga. Možná to bylo tak důležité, že se kvůli tomu vyplatilo zabít zvědavého čaroděje.

No nazdar.

Tohle byl den jako řemen.

Kapitola třetí

Otec Vincent mě navedl do motelu kousek severně od letiště O'Hare. Byl to nějaký místní řetězec, levný, ale čistý. Řada dveří ústila na parkoviště. Zajel jsem dozadu, aby auto nebylo vidět z ulice. Nějak se mi to tu nelíbilo. Tohle nevypadalo jako místo, kde se ubytuje někdo typu otce Vincenta. Kněz vyskočil z auta ještě dřív, než jsem zatáhl ruční brzdu, rozeběhl se k nejbližším dveřím a zmizel v nich, jen otočil klíčem.

Šel jsem za ním. Vincent za námi zabouchl, zamkl a po několika pokusech se mu podařilo zatáhnout žaluzie v oknech. Ukázal na malý stolek. „Posadte se, prosím.“

Udělal jsem to a natáhl jsem si nohy. Otec Vincent otevřel jednu zásuvku prádelníku a vzal z ní desky stažené širokou gumovou páskou. Usadil se proti mně, sundal pásku a řekl: „Církev má zájem na navrácení jistého odcizeného majetku.“

Pokrčil jsem rameny. „To vypadá spíš jako práce pro policii.“

„Vyšetřování už probíhá a já s vaší policií plně spolupracuji. Ale... jak to říci zdvořile.“ Zamračil se. „Historie je dobrá učitelka.“

„Nevěříte policii,“ řekl jsem. „Kapíruju.“

Ušklíbl se. „Jde jen o to, že v minulosti existovala mnohá spojení mezi chicagskou policií a některými postavami z podsvětí.“

„To už teď vidíte hlavně ve filmech, padre. Možná se vám to ještě nedoneslo, ale celá ta věc s Al Caponem je už nějaký čas passé.“

„Možná ano, možná ne,“ opáčil. „Já chci jen udělat všechno, co je v mých silách, abych získal zpět ukradený předmět. To zahrnuje i najmutí nezávislého a diskrétního detektiva.“

Aha. Takže nedůvěřoval policii a chtěl po mně, abych pro něho potají pracoval. Proto jsme se sešli v laciném motelu, a ne tam, kde se doopravdy ubytoval. „A co vám mám najít?“

„Relikvii.“

„Cože?“

„Artefakt, pane Dresdene. Starožitnost, kterou církev vlastní po staletí.“

„Jo tohle.“

„Ano. Ten předmět je křehký a velice starý a jsme si jisti, že není odpovídajícím způsobem ochráněn. Je nezbytné, aby byl co nejrychleji navrácen.“

„Co se s ním stalo?“

„Byl ukraden. Před třemi dny.“

„Odkud?“

„Z katedrály svatého Jana Křtitele v severní Itálii.“

„To je pěkně z ruky.“

„Jsme přesvědčeni, že se předmět dostal do Chicaga, aby zde byl prodán.“

„Proč?“

Vyndal z desek černobílou fotografii a podal mi ji. Byla na něm poměrně dost znetvořená mrtvola ležící na kamenné dlažbě. Krev zatekla do spár

mezi kameny a trochu se jí rozlilo i kolem těla. Jednalo se zřejmě o muže, ale nedalo se to bezpečně poznat. Ať to byl kdokoli, měl obličej a krk rozřezaný doslova na proužky přesnými, rovnými řezy. Profesionální řezničina. Fuj.

„Ten muž se jmenuje Gaston LaRouche. Byl to vůdce tlupy zlodějů, kteří si říkají Kostelní myši. Specializují se na vykrádání svatostánek a katedrál. Ráno po loupeži byl nalezen mrtev poblíž malého letiště. V aktovce měl několik falešných amerických dokladů a letenky, podle kterých měl letět sem.“

„Ale žádné tentononc.“

„Ach. Přesně tak.“ Otec Vincent vzal do ruky dvě další fotografie. Také byly černobílé, ale nebyly tak ostré, jako kdyby byly hodně zvětšené. Na obou byly tmavovlásky středního vzrůstu ve slunečních brýlích.

„Fotky ze sledování?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Interpol. Anna Valmontová a Francisca Garciová. Jsme přesvědčeni, že pomáhaly LaRoucheovi s krádeží a pak ho zavraždily. Interpol dostal hlášení, že Valmontová byla viděna na zdejším letišti.“

„Víte, kdo je kupec?“

Vincent zavrtěl hlavou. „Ne. Ale můj požadavek zní: najděte zbývající Kostelní myši a pomozte vrátit artefakt.“

Díval jsem se na fotky a mračil jsem se. „Jo. To právě chtějí, abyste udělal.“

Vincent se na mě překvapeně podíval. „Jak to myslíte?“

Netrpělivě jsem potřásl hlavou. „Někdo. Podívejte se na tu fotografii. LaRouche nebyl zavražděn na tom místě.“

Vincent svažtil čelo. „Proč si to myslíte?“

„Není tam dost krve. Viděl jsem podříznuté lidi, kteří vykrváceli. Je z toho zatraceně víc krve.“ Nadechl jsem se. „Omluvte moji francouzštinu.“

Otec Vincent se pokřižoval. „A proč tedy bylo jeho tělo nalezeno zrovna tam?“

Pokrčil jsem rameny. „Oddělal ho profesionál. Podívejte se na ty řezy. Jsou metodické. Oběť byla nejspíš v bezvědomí nebo omámená, protože chlapa jen tak v klidu neudržíte, když mu rozřezáváte obličej.“

Otec Vincent si přitiskl dlaň na žaludek. „Ach.“

„Takže jste uprostřed nějaké ulice našli tělo, které mělo v podstatě na krku ceduli s nápisem ‚Zboží je v Chicagu‘. Buď byl někdo nekonečně hloupý, nebo se vás sem snažil navést. Tohle je profesionální vražda. Někdo chtěl, aby ta mrtvola byla zároveň stopou.“

„Kdo mohl takovou věc udělat?“

Pokrčil jsem rameny. „To by asi bylo dobré zjistit. Nemáte nějaké lepší fotky těch dvou žen?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy ani nebyly ve vězení. Není o nich žádný záznam.“

„Takže se ve svém oboru vyznají.“ Vzal jsem fotky do rukou. Na zadních stranách byly přilípnuté čtverečky papíru s výčtem jejich známých přezdivek a míst pobytu, ale nic zvlášť užitečného. „Tohle nebude rychlá záležitost.“

„Věci, které za to stojí, se nedají uspěchat. Co ode mě potřebujete, pane Dresdene?“

„Zálohu. Tisícovka bude stačit. A potřebuji popis toho předmětu. Co nejpodrobnější.“

Otec Vincent věčně přikývl a z kapsy vytáhl bankovku sepnuté kovovou sponou. Odpočítal deset portrétů Bena Franklina a podal mi je. „Předmět je plátno obdélníkového tvaru o výšce čtyři sta třicet šest centimetrů a šířce sto deset centimetrů. Je ručně tkané šupinovým keprem tři k jedné. Na plátně je mnoho záplat a skvrn...“

Zvedl jsem ruku. „Počkat. Odkud jste říkal, že bylo ukradeno?“

„Z katedrály svatého Jana Křtitele.“

„V severní Itálii.“

Přikývl.

„Přesněji řečeno v Turíně,“ řekl jsem.

Znovu přikývl. Měl trochu upjatý výraz.

„Někdo ukradl Turínské plátno?“

„Ano.“

Opřel jsem se a znovu se zadíval na fotky. Tím se dost věcí měnilo. Tím se měnilo všechno.

Plátno. Předpokládá se, že do něho Josef zabalil Kristovo tělo po sejmutí z kříže. V něm byl Kristus zabalen při svém zmrtvýchvstání a do něho se otiskla jeho tvář a vpila jeho krev.

„No páni,“ vydechl jsem.

„Co víte o Plátně, pane Dresdene?“

„Moc ne. Je to Kristův pohřební rubáš. V sedmdesátých letech se dělala spousta testů, ale žádný to nedokázal věrohodně vyvrátit. Před

pár lety málem shořelo při požáru v katedrále. Říká se, že má léčivé účinky nebo že jej stráží dvojice andělů. Je toho ještě mnohem víc, ale teď si nevzpomenu.“

Otec Vincent si opřel dlaně o stůl a naklonil se ke mně. „Pane Dresdene. Plátno je zřejmě tou nejvýznamnější církevní relikvií. Je to mocný symbol víry, k němuž se upíná mnoho lidí. Je významné také politicky. Pro Řím je naprosto nezbytné, aby se co nejrychleji navrátilo do opatrovnictví církve.“

Chvíli jsem ho pozoroval a snažil se najít vhodná slova. „Urazím vás, když poznamenám, že je velice pravděpodobné, že Plátno je, hm... významné i v magickém smyslu?“

Otec Vincent stiskl rty. „O tom si nedělám žádné iluze, pane Dresdene. Je to jenom kus plátna, žádný létající koberec. Jeho cena spočívá pouze v jeho historickém a symbolickém významu.“

„Hmm,“ opáčil jsem. A sakra. Právě odtamtud pochází spousta magické síly. Plátno je staré, výjimečné a lidé v ně věří. To samo o sobě mu dává určitou moc.

„Někteří lidé to mohou vidět jinak,“ řekl jsem.

„Samozřejmě,“ přisvědčil. „Právě proto může být vaše znalost místních okultních kruhů neocenitelná.“

Zamyšleně jsem přikývl. Celá ta záležitost může být čistě světského rázu. Někdo ukradl plesnivé staré plátno, aby ho prodal cvokovi, který si myslí, že je to čarovné prostěradlo. Je možné, že Plát-

no není nic než symbol, starožitnost, echtovní historický kousek, ale nakonec ne příliš významný.

Samozřejmě je také možné, že je Plátno pravé. Možná se opravdu dotýkalo Syna božího, když byl přiveden ze smrti. Zahnal jsem tu myšlenku.

Bez ohledu na to, proč a jak, pokud bylo Plátno výjimečné v magickém smyslu, mohlo rozehrát úplně novou, odpornější hru. Ze všech tajemných, temných či zlovolných sil, které mohly Plátno ukrývat, mě nenapadala žádná, která by s ním mohla provést nějakou nevinnou veselou taškařici. Ve hře mohou být všechny druhy nadpřirozených zájmů.

I kdybych vyloučil tuhle možnost, byl zřejmě hon za Plátnem sám o sobě dostatečně vražedný. Podle všeho se ho už účastnil John Marcone, stejně jako chicagská policie a možná i Interpol a FBI. I bez účasti nadpřirozených sil byla policie v hledání lidí dobrá. Bylo dost pravděpodobné, že zloděje i Plátno najdou během několika dní.

Podíval jsem se z fotek na hotovost a napadlo mě, kolik účtů asi zaplatím ze štědrého honoráře otce Vincenta. Když budu mít štěstí, možná si ho zasloužím i bez újmy na zdraví.

Určitě.

Věřil jsem tomu.

Strčil jsem si peníze do kapsy. Pak jsem vzal do ruky fotky. „Jak se s vámi spojím?“

Otec Vincent napsal telefonní číslo na list motelového dopisního papíru a přisunul mi ho. „Tohle je moje záznamová služba, dokud budu ve městě.“

„Dobře. Nic konkrétního vám neslibuji, ale uvidím, co se dá dělat.“

Otec Vincent vstal. „Děkuji, pane Dresdene. Otec Forthill o vás mluvil v superlativech.“

„Je to fajn chlap,“ souhlasil jsem a také jsem se zvedl.

„Budete mě muset omluvit, ale mám ještě nějaké schůzky.“

„Jistě. Tady je moje navštívenka, kdybyste něco potřeboval.“

Dal jsem mu vizitku, potřásli jsme si rukou a šel jsem. Když jsem došel k Broukovi, otevřel jsem kufr a uložil do něho brokovnici. Ještě před tím jsem vyhodil náboj z komory a zkontroloval pojistku. Pak jsem vyndal hůlku dlouhou asi jako moje předloktí, ozdobenou vyřezávanými runami a znaky, která mi pomáhala přesněji soustředit magickou sílu. Přikryl jsem brokovnici svým sáčkem a z kapsy jsem vytáhl stříbrný náramek s dvanácti přívěsky ve tvaru středověkých štítů. Připnul jsem si ho na levé zápěstí a na prst pravé ruky jsem si navlékl stříbrný prsten. Pak jsem si sedl za volant a plamennou hůl položil na sedadlo spolujezdce.

Chtěl jsem mít stoprocentní jistotu, že se příště nenechám nachytat s magickými kalhotami u kotníků.

Jel jsem Broukem domů do svého bytu. Mám pronajatý suterénní byt ve velikém starém rozpraskaném penzionu. Než jsem přijel, bylo už po půlnoci a pozdně únorovým vzduchem poletova-

ly těžké vložky, které tály téměř okamžitě, jakmile se dotkly země. Nával adrenalinu z Show Larryho Fowlera a útoku střelce opadl a já byl celý rozbolavělý, unavený a plný starostí. Vystoupil jsem z auta rozhodnutý jít rovnou do postele a ráno brzy vstát a začít dělat na Vincentově případu.

Názor jsem změnil, když jsem náhle pocítil zavlnění chladné energie a uslyšel dva tupé údery, ozvající se ze schodů vedoucích k mému bytu.

Vytrhl jsem plamennou hůl a připravil si štítový náramek na levé ruce, ale dřív než jsem mohl vkročit na schodiště, vylétly z něho dvě postavy a ztěžka dopadly na polozmrzlou zem vedle štěrkového parkoviště. Zápolily a kutálely se, až se jedné šedé postavě podařilo vsunout nohu pod druhou a vykopnout.

Protivník prolétl dobrých šest metrů vzduchem a s žuchnutím a heknutím dopadl na štěrk. Zvedl se a vzal nohy na ramena.

S připraveným štítem jsem přistoupil ke zbývajícím vetřelci dřív, než mohl vstát. Soustředil jsem sílu vůle do plamenné hole a její runy se šarlatově rozzářily. Na konci hole se zažehl oheň jasný jako semafor na křižovatce, ale zatím jsem zdržoval úder a namířil hůl na vetřelce. „Pohněte se, a usmažím vás.“

Rudé světlo dopadlo na ženskou postavu.

Byla oblečená v džínách, černém koženém saku, bílém tričku, ruce jí chránily rukavice. Dlouhé černé vlasy měla svázané do ohonu. Zpod

dlouhých řas se na mě dívaly šikmé, černé oči. V krásné tváři měla výraz opatrného pobavení.

Srdce se mi sevřelo bolestí a vzrušením.

„Tak,“ řekla Susan a podívala se ze žhnoucího konce plamenné hole na mě. „Už jsem slyšela o zažehnutí starého plamene, ale tohle je trochu komické.“